

14.

Jäte må du dock tro att jag sörijer
 Mig till döds, fastän gunst jag ej får,
 Ly tiden, som allting förddijer,
 Han skall säkert och låka min sår.

15.

Sist farväl döstar jag nu att taga
 Ut af dig du min älskade md.
 Jag all fruktan och sorg får fördraga,
 Lills jag för eller sent måste dö.

16.

Till sitt slut är nu wisan beskriwren
 Och mitt namn har jag tecknat derpå.
 Gifwen att uppå wersernas början,
 Ni då kunnen allt detta förstå.

Rostar i H. Banko.

Upsala, Sm. P. Leffler 1847.

GS 1322

Handwritten: H. 1. v.

W i s a.

(Sjunges som: Huru kan jag wata nöjder.)

1.

I min ungdom det roar mig att sjunga,
 Fastän sorgen till hjertat mig går,
 För den blomstrande ungdom förkunna
 Hur de werldsliga njjen förgår.

2.

Udriq komma de njjsamma dagar,
 Som i njjen framslutit för mig,
 Då en wån jag med oro skall sakna
 Och med ångslan framleswa min tid.

3.

Na den blomstrande tid är framsluten,
 Liksom watten i forsande ström.
 Mina år och min ungdoms dagar,
 Hafwa flytt som en tanke och en dröm.

Handwritten: Ups. 1847.

4.

En ros hade jag väl planterat,
Hvilken invid mitt hjerta skulle bo.
Men engång och sen aldrig mera
Den inför mina ögon fick gro.

5.

Nedan hafwer du mig öfvergifwit
Nedan du mig för alltid bortglömt.
Jagen wän dig dock werlden kan gifwa,
Som dig nänsin kan älska så bmt.

6.

Jag går här ibland stormande ilor
Och mitt hjerta är utan all tröst
Men jag minnes hwargång jag fick hwila
Så lugn och så nöjd wid ditt bröst.

7.

Kan väl hända den dagen kan komma
Då dig ungdom har rasat förbi,
Då ditt hjerta med smärta skall ångra
Att du varit så falsk emot mig.

8.

Linden grön jag gick ut att beståda
För att lugna mitt hjerta och slant
Men för mig föll en tanke så svår,
Att förwiflan bevekse mitt slant.

9.

Ingen fins här som mig mera känner,
Ly för alla en främling jag är.
Mina ungdoms bekanta och vänner
Är långt borta, de äro ej här.

10.

När som jag uppå hemorten tänker,
Der föräldrar och syskon jag har,
Jag besinnar, hur mot deras vilja
Jag rest bort och dem olydig war.

11.

Detta får jag med tiden erfara,
Då åt andra en tjänare jag är.
Jag gick ut till att werlden besöka,
Hennes falskhet jag nu känna lärt.

12.

Omällen stundor och solen går neder
Och mitt nöje der slutas i dag.
Aldrig stundor för mig eller eder
Någon säll eller nöjsamer dag.

13.

Will jag sofwa eller will jag waka,
Så will oro all glädje förta,
Då lilla wännen jag för alltid skall sakna
Och med sorgen jag ensam blir quor.